

opusdei.org

Meditacions: Dilluns de la setena setmana de Pasqua

Reflexió per meditar el dilluns de la setena setmana de Pasqua. Els temes proposats són: els deixebles reben l'Esperit Sant; pau enmig de les tribulacions; la paciència és un fruit de l'Esperit Sant.

02/06/2025

QUAN SANT PAU va arribar a Efes, «es trobà amb uns creients i els preguntava si quan es convertiren a

la fe havien rebut l'Esperit Sant» (Ac 19, 1-2). Crida l'atenció que la primera pregunta de l'apòstol dels gentils sigui precisament sobre el coneixement de la tercera persona de la Santíssima Trinitat; això manifesta la prioritat que tenia a l'església primitiva i que continua tenint ara. «Ells li respongueren que ni sabien que existís un Esperit Sant. Pau els digué: “Com és, doncs, el baptisme que heu rebut?” Li contestaren: “Hem rebut el baptisme de Joan”» (vv. 2-3).

Sant Pau volia que els qui abraçaven la fe coneguessin la profunditat de la vida de Déu; en aquest cas, els aclareix que «Joan batejava amb un baptisme de conversió, però deia al poble que creguessin en el qui venia després d'ell, això és, en Jesús. Després d'aquesta explicació, es feren batejar en el nom de Jesús, el Senyor» (vv. 4-5). A l'escena veiem una comunitat que, a més del

Baptisme, va rebre la Confirmació en la fe amb el do del Paràclit: «Quan Pau els imposà les mans, vingué sobre ells l'Esperit Sant i parlaven en llenguatges misteriosos i profetitzaven. Eren uns dotze homes» (vv. 6-7).

En el sagrament de la Confirmació nosaltres també rebem l'Esperit Sant «per comprometre'ns més plenament a la batalla que lliura l'Església contra el pecat (...). Perquè pugueu treballar amb fe profunda i caritat constant, per ajudar que el món aconseguixi els fruits de la reconciliació i de la pau»^[1]. En el nostre camí de preparació per a la festa de Pentecosta, ens podem preguntar: «Quin lloc ocupa a la nostra vida l'Esperit Sant? Soc capaç d'escoltar-ho? Soc capaç de demanar inspiració abans de prendre una decisió o de dir una paraula o fer alguna cosa? (...). Demano que em guï pel camí que he de triar a la

meva vida, i també cada dia?
Demano que em doni la gràcia de
distingir el que és bo del que és
menys bo? (...). Demanem la gràcia
d'aprendre aquest llenguatge per
escoltar l'Esperit Sant»^[2].

A L'EVANGELI de la Missa d'avui es
llegeix el discurs de comiat de Jesús a
l'Últim Sopar. El Senyor vol preparar
els seus deixebles per al que passarà
d'aquí a poques hores. Després de
l'al·legoria de la vinya i els sarments,
el mestre els promet que enviarà a
l'Esperit Sant. «Els deixebles
digueren a Jesús: “Ara sí que parleu
clar i sense vel. Ara veiem que ho
sabeu tot i que no cal que us fem
preguntes. Per això creiem que veniu
de Déu”. Els respongué Jesús: “Ara
creieu? Justament ha arribat l'hora
que us dispersareu cadascun pel seu

cantó i em deixareu sol”» (Jn 16, 29-32).

«Les dificultats i les tribulacions formen part de l'obra d'evangelització, i nosaltres estem cridats a trobar-hi l'ocasió per verificar l'autenticitat de la nostra fe i de la nostra relació amb Jesús. Hem de considerar aquestes dificultats com la possibilitat de ser encara més missioners i de créixer en aquesta confiança envers Déu, el nostre Pare, que no abandona els seus fills a l'hora de la tempesta»^[3]. Jesús demostra als seus deixebles que coneix el que succeirà; sap que patirà sofriments i els assegura que, malgrat tot, ell continuarà oferint-se com a fonament perquè la seva fe no decaigui. Crist confia en l'amor del Pare; aquest serà el seu consol i el dels seus deixebles en el futur: «Jo no ho estic mai, de sol, perquè el Pare està amb mi» (Jn 16, 32).

Després de la Resurrecció, els apòstols recordarien aquestes paraules com un bàlsam, en veure que s'havia complert la resta del discurs. El Senyor no havia promès als deixebles una vida sense inquietuds ni problemes, sinó que els va anunciar amb realisme la missió apostòlica. Tot i això, també els va donar la clau per superar-les: «Al món tindreu lluites; però tingueu valor: jo he vençut el món» (*Jn* 16, 33). La vida del cristià a la terra comporta un esforç constant per lluitar amb un mateix i procurar trobar en Déu el fonament, abandonar-hi la nostra alegria i la nostra pau. «No podré tenir mai una vertadera alegria si no tinc pau — deia sant Josep maria—. ¿I què és la pau? La pau és una cosa molt lligada amb la guerra. La pau és conseqüència de la victòria. La pau em reclama una lluita constant. Sense lluita no podré tenir pau»^[4].

«US HE PARLAT d'això, perquè trobeu la pau en mi. Al món tindreu lluites; però tingueu valor: jo he vençut el món» (Jn 16, 33). Podem demanar al Senyor que ens concedeixi i augmenti la paciència, fruit de l'Esperit Sant que «és el do d'entendre que les coses importants porten temps, que el canvi és orgànic, que hi ha límits, i que hem de treballar dins d'ells i mantenir alhora els ulls a l'horitzó, com va fer Jesús»^[5]. La paciència ens ajuda a «suportar la prova, la dificultat, la temptació i les pròpies misèries»^[6]; ens ajuda a mantenir l'esperança en la pròpia lluita, malgrat les nostres febleses. Sant Josepmaria deia: «En els combats de l'ànima, l'estratègia és molts cops una qüestió de temps, d'aplicar el remei convenient, amb paciència, amb tenacitat. Augmenteu els actes d'esperança. Us recordo que sofrireu derrotes, o que passareu per

alts i baixos —Déu permet que siguin imperceptibles— en la vostra vida interior, ja que no hi ha ningú que es vegi lliure d'aquests contratemps. Sinó que el Senyor, que és omnipotent i misericordiós, ens ha concedit els mitjans idonis per a vèncer»^[7].

Davant les dificultats externes o les contrarietats que poden sorgir en el tracte amb els altres, ens servirà el consell de Jesús: «Apreneu de mi, que sóc mans i humil de cor» (*Mt 11, 29*). Si entrem en aquesta escola, aprendrem a «veure les coses amb paciència. No són com volem, sinó com venen per providència de Déu: les hem de rebre amb alegria, siguin com siguin. Si veiem Déu darrere de cada cosa, estarem sempre contents, sempre serens. I així manifestarem que la nostra vida és contemplativa, sense perdre mai els nervis»^[8]. És veritat que sempre «es presenten ocasions en què sorgeix la

impaciència: interrupcions
imprevistes a la feina, retards que
fan esperar, petites o grans
contrarietats del dia a dia. Pensem —
parlem!— de seguida amb el Senyor:
més paciència has tingut tu amb mi,
Jesús! La paciència, a més del que
pugui tenir de reacció instintiva, és
manca de mortificació interior i, a
l'arrel, manca de caritat. Al revés, la
comprensió, la disculpa, la pau són
efecte de l'afecte a Déu i als altres.
Davant de qualsevol moviment
d'impaciència, procurem somriure i
pregar per qui interromp, fa esperar
o ens cansa en un moment
determinat i oferir-ho al Senyor amb
alegria (...). Jesús, amb la teva gràcia;
Mare meva, amb la vostra ajuda»^[9].

^[1] Sant Joan Pau II, Homilia, 30-
V-1982.

[2] Francesc, Homilia, 29-V-2017.

[3] Francesc, Àngelus, 25-VI-2017.

[4] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 308.

[5] Francesc, *Soñemos juntos*, Simon & Schuster, Nova York, 2020, p. 45.

[6] Sant Josepmaria, *Cartes 2*, n. 47.

[7] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 219.

[8] Sant Josepmaria, Apunts d'una reunió familiar, 6-VII-1967.

[9] Mons. Fernando Ocariz, *A la luz del Evangelio*, pp. 179-180.